

כתר התורה

ע"ש רבי יצחק אבוחצירא זצוק"ל



רבי יצחק יוסף שליט"א

בית ההוראה הארצי כתר תורה ע"פ פסקי מרן

פרשת מקץ תשפ"ד

העלון השבועי

מאמר השבוע

הרב אברהם רחמים

היופי שבקושי

ג. מדוע בכדי לחייב את הרשע, עשיר ורשע, יש צורך להשתמש באיזו אישיות מיוחדת שתוכיח שהם כן יכלו לעסוק בתורה למרות הקושי שהיה להם. הנה, אפשר לטעון כלפיהם טענה פשוטה. הרי אילו הייתם מעריכים את גדול השכר העצום של העסק בתורה והייתם רק מרגישים כי העוסק בתורה ובמצוות היו משתכר לכל הפחות ב-\$1000 לשעה, אזי כולכם, ללא כל ספק, למרות הקשיים הגדולים והעצומים שהיו בכם, הייתם מוצאים את הזמן ללמוד כהוגן. הרי שחוסר העסק בתורה, היו עדות ברורה שכאשר לא עסקו בתורה ככל הנראה לא הייתה בהם הערכה הראויה לתורה, וכבר טענה זו יכולה לחייב כל אדם ואדם?

והתשובה נפלאה. נוכל לומר כי הגמרא ביומא מבקשת ללמד אותנו יסוד עצום ביותר. כאשר העני, עשיר ורשע באים לדין השאלה המופנית אליהם: 'מפני מה לא עסקתם בתורה?' היא לאו דווקא שאלה של תביעה בנימת כעס, אלא היא שאלה המגיעה מצד מידת הרחמים: 'נשמות יקרות, מפני מה לא עסקתם בתורה? לא חבל... אתם הייתם יכולים להיות מוצלחים ביותר.'

וכאן, הרשע טוען מיד: 'איפה אני ואיפה הלימוד... אני הייתי טרוד ביצרי, אמנם קבעתי עיתים לתורה אבל לא יכולתי להצליח ולהתמיד בה כאחד הגדולים, היצר הרע תפס לי את כל הזמן – את כל החיים.' וכן העני גם הוא יאמר אני מאוד רציתי אבל מחסור הכסף, הוא מנע ממני לפרות ולרבות בתורה. וגם העשיר יטען, למדתי פה ושם אבל היו לי נסיגות קשים שלקחו לי את כל הזמן, הייתי צריך לטפל בממוץ. אילו לא הייתי מתמיד בו, הייתי בא לידי הפסדים לכן למדתי רק מעט.

אלא שכאן שלושתם מקבלים תשובה חדה כתער. לרשע אומרים לו 'כלום היה לך ניסיון יותר מיוסף הצדיק' – אומרים לו: בא וראה, הייסורים שקבלת מאת הקב"ה, הם היו המפתח, הפתח והשער

בפרשה בשבוע אנו נפגשים עם הק"ץ לחושך. – יוסף הצדיק אחר שעמד בניסיון העצום עם אשת פוטיפר ואחר שהותו שתיים עשרה שנה בתוך הבור, הקב"ה מוציא ביד רמה. מוציאו להיות מושל על כל מצרים, ברוב פאר והדר. יוסף מקבל בגדי מלכות, טבעת המלך, מעתה הוא נמצא במקום מכובד הראוי לו ולא עוד בשפל וביסורין.

והנה, בגמרא (יומא לה.) נוכל לראות כי מעשיו של יוסף הצדיק, התגברותו על יצר הרע בעוז ובחיל, הינם מחייבים את כל אלו הטרודים ביצרם וכל שכן את אלו שאינם טרודים ביצרם.

נאמר כך: תנו רבנן. עני ועשיר ורשע באין לדין, לעני אומרים לו: מפני מה לא עסקת בתורה? אם אומר: עני הייתי וטרוד במזונותי אומרים לו: כלום עני היית יותר מהלל?... אם אומר עשיר הייתי וטרוד הייתי בנכסי אומרים לו כלום עשיר היית יותר מרבי אלעזר?... אם אומר: נאה הייתי וטרוד ביצרי הייתי, אומרים לו: כלום נאה היית מיוסף?... הגמרא מסיימת: נמצא, הלל מחייב את העניים, רבי אלעזר בן חרסום מחייב את העשירים, יוסף מחייב את הרשעים. ע"כ.

הבה נתבונן בגמרא יקרה זו, במספר שאלות: א. כיצד זה שאפשר לבוא אל אדם בדורנו בטענה, 'למה לא היית כיוסף הצדיק?', הרי ברור כי המרחק בין כל אחד ואחד מאתנו אל יוסף הצדיק, הינו עצום ורב. מסתבר שיוסף היה לו כוחות גדולים ורבים מאתנו וכבר היה לו יתרון, שהוא התחנך על ברכיו של יעקב אבינו, ממנו ספג קדושה ויראת שמים. מה שאין כל אדם, אם כן, מה הטענה?...

ב. הנה, הגמרא שלפנינו מביאה דוגמא לשלושה אנשים בעלי קשיים: רשע, עשיר ורשע. אכן, נמצאה תשובה מנצחת לשלושה סוגי אנשים אלו שטענו שלא היו יכולים לעסוק בתורה. ברם, נוכל לשאול. כנגד שלושה אלו, יש עוד אנשים רבים שיש להם קשיים אחרים. כאבי שיניים כאבי רגליים, אישה רעה, הורים קשים וכד' אותם לא מוזכר מי מחייב, הייתכן שעליהם לא תהיה תביעה?

המשן בעמ' 3

להקדשת העלון לברכה הצלחה
ורפואה ולעילוי נשמת יקיריכם

היכנסו לאתר כתר תורה ketertora.co.il
ולחצו על הלינק לתרומה. וכתבו בקשתכם

לשאלות בהלכה חייגו

02-5408030

משעות הבוקר ועד 12:00 בלילה



נושא: תוקף הלכתי לדינא דמלכותא דינא

רבים שואלים האם מותר להם ל"עגל פינות" בדיווח לרשות המס, ו/או למועצה המקומית על הכנסה נמוכה בנוגע לארנונה ו/או דיווח לביטוח לאומי, עבודה ב-"שחור", חוקי תעבורה, לא לשלם לחברת אגד, וכדו', מצד אחד מצטטים רב פלוני ספרדי זצ"ל ותמיד מציינים אותו שטוענים שהוא אמר שמותר להעלים, לגנוב, ולהציל מהמדינה כמה שאפשר ואין כאן שום גזל, ומצד שני הרגש הטבעי, הטוב, והישר, שהקב"ה טבע בנו לא נותן לנו לעשות זאת, בבחינת "האלוקים עשה את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים" (קהלת ז, כט) והראיה שאותם האנשים באים לשאול, כי אם זה היה פשוט לא היו באים ושואלים הם מרגישים שהם עומדים לעשות משהו לא תקין.

תשובה: נושא זה הוא ארוך ושנוי במחלוקת, וקצרה היריעה מכדי שנוכל להאריך בזה, אבל בקצירת האומר ננסה לגעת בנושא הזה.

ראשית ידוע מה שהר"ן (נדרים כת. ד"ה במוכס העומד) כתב בשם התוס' הטעם לכך שדינא דמלכותא דינא שכן המלכות יכולה לגרש מארצה את מי שלא יקבל את חוקיה, לאור זאת יש לומר כי דינא דמלכותא שייך רק במלכי הגויים שהם באמת יכולים לגרש מארצם, אבל מלך ישראל אינו יכול לגרש מארץ ישראל שהרי כל ישראל שותפים בה לפיכך אין לומר דינא דמלכותא במלכות ישראל. כך כתב גם נימוקי יוסף (נדרים דף י' בדפי הר"ף ד"ה והא אמר שמואל) ואבן האזל (נזקי ממון פרק ח הלכה ה) דינא דמלכותא נאמר רק במלכי גויים ולא במלכי ישראל.

אבל הרשב"ם (בבא בתרא דף נד: ד"ה והאמר) כתב "כל מסים וארנוניות ומנהגות של משפטי מלכים שרגילים להנהיג במלכותם - דינא הוא, שכל בני המלכות מקבלים עליהם מוצאם חוקי המלך ומשפטיו, והלכך דין גמור הוא." לפי טעם זה דינא דמלכותא שייך גם במלכי ישראל כמו במלכי הגויים. ומשכך, יש תוקף הלכתי לחוקי המדינה, [לפחות על מה שאינו נוגד את חוקי התורה והרבה החוקים לא נוגדים את דין תורה], יוצא א"כ שלאור הכלל ההלכתי דינא דמלכותא דינא שהאומנם נחלקו הפוסקים האם בכלל אומרים דינא דמלכותא בארץ ישראל, אבל כבר הרמב"ם (גזלה ואבדה פרק ה הלכה יא) והשולחן ערוך (סימן שסט סעיף ו) פסקו במפורש שאומרים דינא דמלכותא גם במלך ישראל, ואני מצטט מהרמב"ם "...ולא עוד אלא שהוא עובר המברית ממכס זה מפני שהוא גוזל מנת המלך בין שהיה המלך גוי בין שהיה מלך ישראל" ואני מצטט את השו"ע "מפני שהוא גוזל מנת המלך בין שהיה מלך ישראל בין שהיה מלך עובד כוכבים". גם הרמב"ם בפירושו המשנה (נדרים פ"ג משנה ג ד"ה נודרין להרגין) כתב "הרי כלל הוא אצלינו דינא דמלכא דינא ואסור לו להבריח מן המכס כל שכן להישבע עליו ואין חילוק בזה בין מלך גוי או מלך ישראל" וכן כתב הברטנורא (נדרים פרק ג משנה ד ד"ה ולמוכסין) "אבל במוכס שהעמידו המלך בין מלך ישראל בין מלך גוי ולוקח דבר קצוב בחוק המלכות דינא דמלכותא דינא ואסור לברוח מן המכס". וכן פסקו רבים מגדולי הדור זצוק"ל היחזק"ל דעת (חלק ה סימן סד) ואני מצטט: "ולכן נראה להלכה שבכל מה שנוגע למיסים וארנוניות ומכס יש לקיים את החוק של המדינה שזה בכלל מה שאמרו חז"ל דינא דמלכותא דינא" וכן הרב הישכיל עבדי (חלק ו חו"מ סימן כח סעיף א אות כ) "אתאן לעיקר הדין הנה הדבר ברור שאין לנו אלא דברי הרמב"ם ז"ל והנמשכים אחריו הטור והשו"ע בסי' שס"ט דפסקו

המשך בעמ' 4



שאלה:

האם מותר להכין טחינה בשבת?

תשובה:

כתב שולחן ערוך סימן שכ"א סעיף יד' שאם עושה בלילה רכה, מותר על ידי שינוי בסדר נתינת המים, שאם בימות החול דרכו ליתן המים לתוכו, בשבת יתן אותו לתוך המים. ולדעת הרמ"א בסעיף טז' (על פי תרומת הדשן סימן נ') שצריך שתי שינויים. א' בסדר נתינת המים. ב' לערב באצבעו או על ידי נענוע הכלי.

וגדר בלילה רכה נתבאר בספר שביתת השבת (לש"ס"ק לו) שכל שאינו קשה כ"כ עד שיתהווה גוש אחד כבצק, נקרא רכה. ובשו"ת שבט הלוי (ח"ד סימן קה) הביא מהחזון איש דבלילה עבה היינו שכאשר נשפך, נמשך כמו גושים, ורכה היינו שנשפך ונרוק אף שהוא עדיין עבה קצת, ואם הוא רך ביותר וכמים עכורים אינו בכלל לש כלל.

ולפי"ז אלו שעושים טחינה רכה מאוד כמים ועושים זאת באופן שנותנים כמות מים גדולה בבת אחת לתוך הטחינה גולמית ומערבים בכח עד שמתקבל יפה, הדבר מותר לכתחילה וללא שום שינוי. וכן כתב בהליכות שבת חלק ב עמוד תקטו

וכל הנידון הוא לאלו שעושים בלילה רכה אך סמיכה מעט, או אפילו אם יעשו בלילה נשפכת כמים מכל מקום אם דרכם ליתן המים מעט מעט ולערב הלא ידוע שבתחילה, הטחינה נעשית קשה ועבה ולאט לאט מוסיפים מים לדלל יותר ויותר ולכאורה באמצע הכנתה הלא היא נהיית בלילה עבה.

ואכן בספר שמירת שבת כהלכתה פרק ח ס"כז אסר להכין טחינה בשבת משום שבתחילה היא מתקשרת כעיסה.

ומרן הרב עובדיה זצ"ל כשנשאל בזה השיב שהוא מסתפק בזה, ואכן בספרו חזון עובדיה על הלכות שבת לא כתב בזה.

המשך בעמ' 3

לרפואת הילד מאור בן פייגא הי"ו

העלוך מוקדש

להצלחת נועם אלימלך בן ציפורה ורעייתו

המשן מע' 1 - נשאלו בקו - הרב אברהם רחמים

להביא לך את הברכה והצלחה, הם היו מסוגלים להעלות אותך מעלה.

הנה יוסף הצדיק היה יפה תואר ויפה מראה, אכן, ניסיונו היה קשה מאוד, אבל כאשר הוא קיבל על עצמו להתגבר ולהילחם בו בכל הכוח, כנאמר 'ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה', הרי ששכרו היה רב ועצום. אומר המדרש: ר' יודן בשם ר' בנימין בר לוי יוסף משלו נתנו לו, פה שלא נשק בעבירה - ועל פיך ישק כל עמי, צואר שלא דבק בעבירה - וישם רביד הזהב על צוארו. ידיים שלא משמשו בעבירה - ויתן אותה על יד יוסף. גוף שלא דבק בעבירה - וילבש אותו בגדי שש. רגלים שלא פסעו לעבירה - וירכב אותו במרכבת המשנה. מחשבה שלא הירהרה אחר עבירה - תבוא ותיקרא חכמה ויקראו לפניו אברך' - אב בחכמה ורך בשנים.

הרי שבזכות ההתגברות שלו על הניסיונות שלו הוא זכה לגדולה עצומה זו. הרי שהקושי הגדול שליווהו בחייו, הוא היה זה הסולם שלו להגיע את השחקים.

וכך בעצם העוני אצל הלל. הלל מסר נפש לתורה כאשר היה עני, כך חכמים הכירו בגדולתו וזכה ונהיה נשיא בעם ישראל, וכן אלעזר בן חרסום, העושר היה ניסיון גדול בשבילו. אולם, ההתגברות על הקושי המסירות על דברי תורה הן אלו שהעניקו לו את ההצלחה בתלמוד התורה.

כך בעצם טענה שכזו, אינה רק על הרש עשיר ורשע, אלא הינה קיימת על כל אחד ואחד בעם ישראל שלושה אלו הם הכלל - לכל הפרט בעם ישראל, שלושה אלו הם דוגמא לכל מצב קשה בחיים. הניסיון - הוא הגורם להצלחה, הוא הסולם שממנו עולים למעלה. כל אדם בישראל עם הקושי שלו, כאשר יתעורר ממנו בהתגברות להילחם בניסיון ולנצח אותו, קרוב לודאי כי יפתחו לו שערי ברכה רווחה והצלחה.

וכך מתורצות השאלות. טענה זו שאומרים לאדם 'למה לא היית כיוסף הצדיק?', המדובר כאן באדם שנשמתו מגיעה לבית דין של מעלה. בבית דין של מעלה אפשר לראות היטב את דרגת הניסיון והקושי שהיו ליוסף הצדיק, להלל ולאלעזר בן חרסום. בעולם האמת כולם יוכלו לראות בדיוק, שגם יוסף הצדיק, הלל ואלעזר, הניסיון לא היה פשוט כלל, למרות שהיו אנשים גדולים יצר הרע התקיף אותם, בצורה חזקה ביותר ובבית דין של מעלה האדם יחוש שהניסיונות שהיו להם אינם פחות מהניסיונות שהוא עצמו התמודד אתם משך החיים.

ומהם אנו לומדים כי הניסיון והקושי, הוא הסיבה להצלחת האדם ושלושה דוגמאות אלו הם כלל לכל שאר הניסיונות שיש לבני האדם בעולם.

יהיה רצון שנוכה לראות את היופי שבכל קושי ולהתמודד עמו כראוי - אמן!

המשן מע' 2 - נשאלו בקו - הרב אלון בן שבת

ובספר מנוחת אהבה להגאון הרב משה לוי חלק ב עמוד שו כתב שאין לחוש לזה שמתחילה מתקשית כעיסה, כיון שאין עושים כן כדי שתהיה טעימה יותר, אלא כדי להקל עליהם את הכנתה ולבסוף מוסיפים לה מים וחוזרת ומתרככת כבתחילה, ולכן יש להתיר ובלבד שיעשה כן סמוך לסעודה ושלא יערב בכח אלא בנחת.

ושם בהערה 63 ציין להביאור הלכה שאין לישא אחר לישא אלא אם כן מתייפת על ידי שמוסיף ללוש אותה, ובהכנת טחינה גולמית הלא כבר נילוושה היטב במפעל ואין שום יפוי לטחינה בזה שמתקשית כעיסה.

ועוד כתב שמה שמתקשית כעיסה אין לישא זו סופה להתקיים והוי בגדר מלאכה שאינה מתקיימת שאינה אסורה אלא מדרבנן וכיון שעיקרה כבר נילוושה מערב שבת מותר לכתחילה. ועוד דהוי מלאכה שא"צ לגופה שהרי אינו רוצה שתתקשה כעיסה. ומכל מקום יש להחמיר ללוש סמוך לסעודה על פי דברי הרשב"א דגם בענין לישא אם עושה לאלתר הוי דרך אכילה. (ולא רק בבורר, והבית יוסף פסק כהרשב"א לגבי טוחן בענין חיתוך הירק דק דק)

וראיתי בספר מנחת יעקב (דהאן) חלק ב עמוד קעז שכתב להתיר הכנת הטחינה לכתחילה וללא שום שינוי, וטעמו ברור ונכון לפי שאין כאן כל חיבור גופין כקמח לעיסה, כי אם תערובת בעלמא וכל יסוד מלאכת לש הוא ההיפך ממלאכת טוחן שמלאכת טוחן הוא הפיכת גוף אחד לגופין הרבה ומלאכת לש היא הפיכת גופין הרבה לגוף אחד, ובהכנת טחינה הוא גוף אחד בלבד שהוא העיסה הקשה והופך אותה לעיסה רכה ועדיין נשארת גוף אחד.

וכן כתב בספר אור לציון חלק ב' עמוד רמט להתיר עשיית הטחינה בשבת מהטעם הנ"ל.

ולענין הלכה:

נראה לנהוג לכל הפחות כדברי הרב מנוחת אהבה להחמיר לעשותה סמוך לסעודה (עד חצי שעה, כנודע), וישתדל לא לטרוף בכח.

בברכה

אלון בן שבת

מטרות העמידה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים

בפשיטות שאין חילוק בין מלכי ישראל למלכי האומות דשניהם שוים בשיעוריהם דדינין בהו דינא דמלכותא דינא, ודלא כדברי התוס' והר"ן ז"ל שחילקו בין מלכי אוה"ע למלכי ישראל, ובפרט דזה כלל בידנו שמפרשים והפוסקים חולקים בהלכה דנקטינן כהפוסקים שכ"כ להלכה ולמעשה ולא כהמפרשים שאינם אלא בדרך פירוש ולא בדרך פסק". גם הציץ אליעזר (חלק טז סימן מט) והגר"ש אלישיב (פסקי דין של בתי הדין הרבניים בישראל חלק ה פס"ד המתחיל בעמוד 258) אומרים שהאמנם יש דינא דמלכותא דינא במדינת ישראל אבל בתנאי שהחוק לא נוגד את התורה, וכן הגר"מ אליהו בקובץ תחומין (חלק ג עמוד 242)

זאת ועוד, צריך להוסיף שגם לדעת הפוסקים שלא אומרים דינא דמלכותא בארץ ישראל בגלל טיעונים כאלו ואחרים, אבל מה שנוגע לדיני תעבורה גם הם מודים שכן אומרים דינא דמלכותא וכך כתב החתם סופר (חו"מ סימן מד ד"ה אך הר"ן) מה שהר"ן כותב שאין דינא דמלכותא במלכי ישראל שייכת רק במיסים, ובמסכ שהמלכות מטילה בעל כרחם, שכן גביית המיסים נובעת מכך שהוא אדון הארץ וסיבה זו לא שייכת במלכי ישראל אלא רק במלכי אומות העולם, אבל במנהגים ונימוסים כגון המווא בב"ב (נד: מודה ר"ן שיש דינא דמלכותא דהטעם משום דניחא להו, ואין לחלק בין מלכי ישראל לאומות העולם. החתם סופר סייג זאת לתקנות סבירות והגיוניות שלא נוגדות את דיני התורה, התיקון שתיקנו שרי הקומידאט שאיננו נגד דין תורה אלא כתורה עשו, ואילו באו לפנינו היינו גם כן מתקנים כן. וכן כתב מהרש"ל (יש"ש מסכת בב"ק ו בס"ק יד) "ומשום הכי כתב הר"ן בשם התוס' בפירוש דנדרים (כח. ד"ה במוכס) דדוקא גבי מלכי אומות העולם אמרינן דינא דמלכותא דינא לפי שהארץ שלהם ויכול לומר להם אם לא תעשו מצותי אגרש אתכם מן הארץ אבל במלכי ישראל לא לפי שא" כל ישראל משותף בה. ומשום הכי נראה דיכול לעשות נמי חוקים ונימוסים במדינה שלו במידי דתלוי בתקנת ארצו ולהעניש העובר על קצתו, וכ"ש הדינן שבין אדם לחבירו שדינו דין, דאל"כ לא תעמוד הארץ ותהרס".

לסיכום: דינא דמלכותא דינא גם כאן בארץ ישראל לפחות לגבי החוקים שאינם נוגדים את דין תורה כמיסים וארנונה, חוקי תעבורה, ביטוח לאומי, קופות החולים, חברת אגד, וכל חברות התעבורה בארץ. מפני שהם קופראטיב ויש לאזרחים מניות בחברות אלו והם הבעלים, והמדינה רק מסבסדת את מחיר הנסיעה בחברות אלו, כי אילו לא הסבסוד, מחיר נסיעה לכיוון אחד היה אמור לעלות מחיר יקר מאוד, והמדינה אומרת לחברות שהמחיר יהיה כך וכך ואנו נשלים לכם את ההוצאות, אבל דבר אחד ברור שהמדינה לא שותפה בחברות אלו ואסור לגזול.

שור המאה פן המזרח

הרב יוסף חיים פן שבת

מולא אור שרגא

מולא [חכם] **אור שרגא** (נולד בתחילת המאה ה-18, נפטר בכ"ח בחשוון ה'תקנ"ד 1793). רבה של העיר יזד, גדול חכמי ומנהיגי יהדות פרס. לפי המסופר, הגיע הרב אור שרגא לעיר יזד מהעיר איספאהן, שם נידון למוות יחד עם תשעה רבנים ע"י מושל העיר שהיה שונא יהודים. מתוך העשרה, נהרגו שבעה רבנים, ורק שלושה ניצלו בדרך נס, ביניהם היה הרב אור שרגא, שנמלט אל העיר יזד. מעברו ליזד גרם לפריחתה של היהדות בעיר ומכוחו נשארה יהדות יזד דבקה בלימוד התורה ובקיום מצוות, וכך זכתה יזד לכינויים "ירושלים הקטנה" ו"יזד אל עיבאראת" (עין האמונה).

הרב אור שרגא נודע כתלמיד חכם מופלג השוקד על התורה במסירות נפש וכצדיק ומקובל ובעל מופת. הוא זכה לכינוי "מלא", כתוארם של החכמים השיעים. בספר "מיזד לארץ הקודש" (ירושלים תשמ"ז, עמ' 144) מסופר כי הבעל שם טוב, שמעולם לא פגש אותו, התבטא עליו: "יש לי ידיד במרחקים - הרב אור שרגא". כמו"כ נודע כשקדן גדול, עד כדי שהיה מניח סיר נחושת הפוך על השולחן ונר תחתיו, ועליו היה מניח את ראשו, וחיומו הסיר היה מאלץ אותו להרים את ראשו וידיו ולהמשיך בלימודו.

קברו של הרב אור שרגא, בבית החיים ביזד, הפך למקום עליה לרגל ליהודים ולגויים, והתפרסם כמקום בעל סגולות לישועה. הרב אור שרגא היה נערץ גם על אנשי יזד המוסלמים, שאף הם נושעו בזכותו. לפי המסופר, גוי תושב יזד נקלע לסערה בים וכאשר צעק "אלוהי אור שרגא עננו" - נח הים מזעפו. מאז נהג אותו גוי להדליק מדי שנה נר שמן על קברו. בשנת תשס"א שופץ מבנה הקבר על ידי מוסלמי שציפה לילדים שנים רבות, ונפקד אחר תפילה בציון, כפי שיעצו לו תושבי העיר יזד.

לא ידוע על כתבים ששרדו ממנו, מלבד שתי איגרות המכילות פניה ליהודי משהאד בבקשה לסיוע בנושא מסויים. אמנם בבית המכירות "קדם" נמכר ספר "מאמר מרדכי", חידושים ומאמרים על התורה, עם פירוש על הגדה של פסח, מאת רבי מרדכי ב"ר יהודה ליב הוליש מלבוב. ספר זה יצא מתח"י של הרב עם מאות הגהות בכת"י וחתומותיו, חיבור בהיקף גדול שטרם נדפס, ואלו דברי התורה היחידים ששרדו בכתב-ידו.

הרב אור שרגא וצאצאיו הנהיגו את קהילת יזד במשך כמאתים שנה כרבנים ומנהיגים. צאצאיו עומדים גם כיום בראשי קהילות יהודי יזד בארץ ישראל. ביניהם, הרב יוסף שרגא, חברותא לר' משה צדקה שיחי, ומח"ס 'מיזד לארץ הקודש' ועוד. והרב ברוך שרגא, אב"ד לממונות של המועצה הדתית בירושלים, ורב שכונת הגבעה הצרפתית.

כמו"כ על שמו נקראו מספר מוסדות תורה וחינוך ביניהם ישיבת 'אור השלום' בשכונת גאולה, תלמוד תורה 'אור שרגא' בשכונת הבוכרים בירושלים, ובית הכנסת 'היזדים' המפורסם ב-ס.



מטרות העמותה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים